DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 czerwca Nr. 17. Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał III 1936 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

528.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 maja 1936 r.

o klasyfikacji gruntów, stanowiących własność Państwa.

Na podstawie art. 5 ust. 1 i 12 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1. Grunty, stanowiące własność Państwa, z wyłączeniem gruntów pozostających pod zarządem Administracji Lasów Państwowych, a objętych planami urządzenia gospodarstwa leśnego, podlegają klasyfikacji dla podatku gruntowego według przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Klasyfikację gruntów państwowych winno poprzedzać przygotowanie materjałów pomiarowych. W tym celu wojewódzka komisja klasyfikacyjna przed przystąpieniem do czynności klasyfikacyjnych zwróci się w razie potrzeby do władzy państwowej, pod której zarządem znajdują się podlegające sklasyfikowaniu grunty, z żądaniem dostarczenia planów w celu wykorzystania ich przy klasyfikacji względnie sporządzenia z nich odrysów.

Jeżeli plany wskazane w ustępie poprzedzającym nie mogą być wypożyczone poza lokal urzędu właściwej władzy, wojewódzka komisja klasyfikacyjna deleguje do tego urzędu swego technika lub rysownika w celu sporządzenia z tych planów odrysów.

§ 3. Otrzymane na grunty państwowe plany lub odrysy z nich winny być przed klasyfikacją sprawdzone na gruncie co do ich zgodności ze stanem faktycznym. W razie braku planów wojewódzka komisja klasyfikacyjna dokona pomiaru gruntów państwowych i sporządzi odpowiednie plany. Sprawdzenia istniejących planów lub nowego pomiaru gruntów państwowych dokona mierniczy, delegowany przez właściwą wojewódzką komisję klasyfikacyjną.

§ 4. O terminie przybycia mierniczego na teren gruntów państwowych dla przeprowadzenia prac pomiarowych wojewódzka komisja klasyfikacyjna powiadomi na 14 dni przedtem właściwą władzę w celu wydelegowania przedstawiciela tej władzy na grunt do wskazania mierniczemu granic, oraz udzielenia informacyj niezbędnych do sporządzenia planu.

§ 5. Po przygotowaniu materjałów pomiarowych na podlegające sklasyfikowaniu grunty państwowe wojewódzka komisja klasyfikacyjna powiadomi o terminie rozpoczęcia na tych gruntach czynności klasyfikacyjnych właściwą władzę państwową, która o ile uzna to za potrzebne, deleguje do tych czynności swego przedstawiciela. Wskazane zawiadomienie winno być wysłane przez wojewódzką komisję klasyfikacyjną co najmniej na dni 14 przed rozpoczęciem klasyfikacji na gruncie. Niestawienie się przedstawiciela odnośnej władzy do czynności klasyfikacyjnych na gruncie nie wstrzymuje wykonania tych czynności.

§ 6. Władza, mająca w swej administracji grunty państwowe, podlegające klasyfikacji, wyda zarządzenia, zmierzające do umożliwienia przeprowadzenia prac na gruncie mierniczemu i klasyfikatorowi oraz dostarczy im świadczeń w naturze zgodnie z § 62 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 340).

Jeżeli wskazana władza nie uczyni zadość w całości lub w części obowiązkowi tych świadczeń, to wojewódzka komisja klasyfikacyjna pokryje zastępczo koszty za wykonanie tych świadczeń, które to koszty podlegać będą zwrotowi przez właściwą władzę.

§ 7. Klasyfikator wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, przeprowadzający klasyfikację gruntów państwowych, sporządza w wyniku swych czynności protokół i plan klasyfikacyjny, które podpisuje delegat właściwej władzy, jeżeli był obecny przy czynnościach klasyfikacyjnych na gruncie. Zastrzeżenia tego delegata w sprawie dokonanej klasyfikacji gruntów państwowych, których klasyfikator wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej nie uwzględnił, należy wnieść do protokółu klasyfikacyjnego.

§ 8. O dniu wyznaczenia posiedzenia wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej dla rozpatrzenia klasyfikacji gruntów państwowych, przewodniczący powiadomi właściwą władzę co najmniej na 7 dni przed posiedzeniem w celu umożliwienia tej władzy delegowania na posiedzenie swego przedstawiciela.

Nieprzybycie na posiedzenie komisji przedstawiciela właściwej władzy państwowej nie wstrzymuje czynności komisji.

§ 9. Wojewódzka komisja klasyfikacyjna po zapoznaniu się z operatem klasyfikacyjnym odnośnych gruntów państwowych i ewentualnie z zastrzeżeniami w sprawie klasyfikacji, zgłoszonemi przez delegata właściwej władzy, wyda orzeczenie o klasyfikacji gruntów państwowych.

§ 10. Wojewódzka komisja klasyfikacyjna po wydaniu orzeczenia w sprawie klasyfikacji gruntów państwowych prześle odpis orzeczenia i odrys planu klasyfikacyjnego właściwej władzy państwowej.

§ 11. Jeżeli orzeczenie wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej nie uwzględnia całkowicie lub częściowo zastrzeżeń właściwej władzy państwowej, zgłoszonych przez jej przedstawiciela w sprawie klasyfikacji gruntów państwowych, właściwemu ministrowi służy, w ciągu 30 dni od doręczenia orzeczenia podległej mu władzy, prawo przedstawienia Ministrowi Skarbu tych zastrzeżeń z wnioskiem o uchylenie orzeczenia wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej w drodze nadzoru zgodnie z art. 6 ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 czerwca 1936 r. Nr. 47, poz. 342).

529.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 maja 1936 r.

o klasyfikacji gruntów, pozostających pod zarządem Administracji Lasów Państwowych, a objętych planem urządzenia gospodarstwa leśnego.

Na podstawie art. 5 ust. 1 i 12 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1. Opracowanie projektów klasyfikacji gruntów, objętych planem urządzenia gospodarstwa leśnego, na terenach leśnych przeprowadzają właściwe dyrekcje lasów państwowych na podstawie posiadanych materjałów. Klasyfikację gruntów terenów nieleśnych, objętych powyższym planem, przeprowadzą dyrekcje lasów państwowych, o ile są w posiadaniu potrzebnych do klasyfikacji danych.

Wykazy terenów nieleśnych, na których dyrekcje lasów państwowych nie zamierzają wykonać klasyfikacji gruntów, prześlą poszczególne dyrekcje właściwym wojewódzkim komisjom klasyfikacyjnym, które przeprowadzą na tych terenach klasyfikację stosownie do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 maja 1936 r. o klasyfikacji gruntów, stanowiących własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 342).

§ 2. Projekt klasyfikacji, opracowany przez właściwą dyrekcję, winien być uwidoczniony na znajdujących się w dyrekcji planach pomiarowych drogą wrysowania na nie i oznakowania zaprojektowanych konturów klas gruntów. Wskazane plany pomiarowe winny być zgodne ze stanem faktycznym, tak co do granic zewnętrznych, jak i co do sytuacji wewnętrznej.

§ 3. O dokonaniu opracowania projektu klasyfikacji gruntów dyrekcja powiadomi wojewódzką komisję klasyfikacyjną, właściwą terytorjalnie dla danego gruntu, która po otrzymaniu tego zawiadomienia wydeleguje do dyrekcji rysownika w celu sporządzenia odrysu z projektu klasyfikacyjnego. Rysownik sporządzi odrys na kalce płóciennej. Na odrysie winny być wykazane: granice zewnętrzne, granice kategoryj i klas gruntów, nieużytki oraz obszary, wyłączone od klasyfikacji.

Plan otrzyma oznaczenie o brzmieniu następującem:

PLAN

klasyfikacji gruntów, przeprowadzonej na podstawie ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego z dnia 26 marca 1935 r. na obszarze lasów państwowych . . . . .
. . . .
wchodzących . . . .
i położonych w gmin. . . . . i pow. . .
. . . . . województwie . . . .

Niniejszy plan klasyfikacyjny sporządziła Dyrekcja Lasów Państwowych w . . . . .
(. . . . .)
Przedstawiciel Dyrekcji Lasów Państwowych w . . . .

§ 4. Odrys z projektu klasyfikacyjnego stanowić będzie plan klasyfikacyjny.

§ 5. Operat klasyfikacyjny, składający się z planu klasyfikacyjnego, planu gospodarczego, oraz innych materjałów, załączonych przez dyrekcję, przekaże dyrekcja wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej z wnioskiem o wydanie zatwierdzającego orzeczenia.

§ 6. Po zbadaniu nadesłanego przez dyrekcję operatu, przewodniczący wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej deleguje w razie potrzeby przedstawiciela wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej (klasyfikatora) na teren obszaru objętego projektem klasyfikacji w celu przeprowadzenia klasyfikacji gruntów innych użytków, położonych na obszarach leśnych, lub w celu sprawdzenia projektu klasyfikacyjnego, opracowanego przez dyrekcję. O dniu przybycia na grunt przedstawiciela wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej należy powiadomić w terminie przynajmniej 7 dni przed dniem zjazdu właściwą dyrekcję lasów państwowych w celu ewentualnego delegowania swego przedstawiciela.

§ 7. Jeżeli przedstawiciel wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej wprowadzi do projektu uzupełnienia lub dokona zmian w projekcie dyrekcji, to przewodniczący wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej poleci sporządzić odrys zmienionego lub uzupełnionego planu klasyfikacyjnego i prześle ten odrys do wiadomości dyrekcji nie później, niż na 21 dni przed posiedzeniem wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej.

Jeżeli dyrekcja nie uzna zmian dokonanych w projekcie klasyfikacji, winna zgłosić swe zastrzeżenia przed posiedzeniem wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej.

§ 8. O dniu wyznaczenia posiedzenia wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej dla rozpatrzenia klasyfikacji gruntów, do których odnoszą się niniejsze przepisy, przewodniczący powiadomi właściwą dyrekcję co najmniej na 7 dni przed posiedzeniem w celu umożliwienia dyrekcji delegowania swego przedstawiciela.

Nieprzybycie na posiedzenie komisji przedstawiciela dyrekcji nie wstrzymuje czynności komisji.

§ 9. Wojewódzka komisja klasyfikacyjna po rozpatrzeniu projektu i zapoznaniu się z ewentualnemi uzupełnieniami i zastrzeżeniami, wyda orzeczenie o klasyfikacji gruntów.

§ 10. Orzeczenie wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, nieuwzględniające całkowicie lub częściowo projektu dyrekcji, winno zawierać faktyczne i prawne motywy w odpowiedzi na zastrzeżenia, zgłoszone przez dyrekcję.

§ 11. Jeżeli orzeczenie wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej nie uwzględnia całkowicie lub częś-

ciowo zastrzeżeń dyrekcji, Naczelnej Dyrekcji Lasów Państwowych służy, w ciągu 30 dni od doręczenia orzeczenia, prawo przedstawienia Ministrowi Skarbu tych zastrzeżeń z wnioskiem o uchylenie orzeczenia wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej w drodze nadzoru zgodnie z art. 6 ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

§ 12. Wojewódzka komisja klasyfikacyjna po wydaniu orzeczenia prześle odpis orzeczenia i odrys planu klasyfikacyjnego do właściwej dyrekcji oraz zwróci jej plan gospodarczy oraz inne materjały, załączone przez dyrekcję do operatu klasyfikacyjnego.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 czerwca 1936 r. Nr. 47, poz. 343).

530.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 czerwca 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie podziału dodatków komunalnych do podatku gruntowego pomiędzy poszczególne rodzaje związków samorządowych.

Na podstawie art. 3 i 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) i w związku z art. 22 ust. 2) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) w brzmieniu art. 4 pkt. 2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów dodatkami komunalnemi do podatku gruntowego korzystać mogą:

A) na obszarze gmin wiejskich:

1) w województwach centralnych, wschodnich i południowych — gminy wiejskie do wysokości 42%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 52%,

2) w województwach poznańskiem i pomorskiem — gminy wiejskie do wysokości 45%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 55%;

B) na obszarze miast niewydzielonych:

1) w województwach centralnych, wschodnich i południowych — miasta do wysokości 72%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 22%,

2) w województwach poznańskiem i pomorskiem—miasta do wysokości 75%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 25%;

C) na obszarze miast wydzielonych:

1) w województwach centralnych, wschodnich i południowych — miasta do wysokości 94%,

2) w województwach poznańskiem i pomorskiem — miasta do wysokości 100%.

§ 2. Samorząd wojewódzki otrzymuje 5% wpływów związków samorządowych z dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego.

§ 3. (1) Wydzielone na podstawie art. 3 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) 6% dla izb rolniczych z dodatków komunalnych do podatku gruntowego stanowi 6% dozwolonego w art. 14 ustępie pierwszym ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów dodatkami komunalnemi do podatku gruntowego.

(2) Wymienione w ust. (1) 6% dla izb rolniczych zastępuje przewidziane w art. 50 pkt. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16) 50% kwot, uzyskiwanych z obciążeń gruntów dodatkiem samorządowym do państwowego podatku gruntowego na rzecz samorządu wojewódzkiego.

(3) Postanowienie art. 3 ust. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) nie ma zastosowania do izb rolniczych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 czerwca 1936 r. Nr. 47, poz. 344).

531.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 czerwca 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 31 lipca 1935 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 lipca 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 373) zmieniony rozporządzeniem z dnia 18 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 597) otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 1. Przy wywozie zagranicę standaryzowanych—zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu, wytworzonych w kraju, przyznaje się zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy i zużyte do wytwarzania tych towarów nawozy, materjały pomocnicze, narzędzia i maszyny, według następujących norm:

1) za 100 kg pszenicy, żyta, jęczmienia, owsa i gryki (tatarki) . . . . zł 5.—
2) za 100 kg grochu (poz. tar. celnej przywozowej 9), fasoli, bobu, soczewicy, wyki, i peluszki, bobiku oraz mieszanek — wyki i peluszki z owsem lub jęczmieniem . . . . . „ 5.—
3) za 100 kg nasion oleistych:
   a) rzepaku, rzepiku, gorczycy i maku . . . . „ 5.—
   b) lnu . . . . „ 8.—
   c) konopi . . . . „ 6.—
4) za 100 kg mąki: pszennej, żytniej, jęczmiennej, wykazującej po spaleniu:
   a) do 0,8% popiołu . . . . . . „ 9.—
   b) powyżej 0,8% do 2,5% popiołu . „ 7.—
   c) powyżej 2,5% do 3,6% popiołu . „ 4.—
5) za 100 kg kaszy jęczmiennej (poz. tar. celnej przywozowej 28 p. 2) . „ 9.—
6) za 100 kg kaszy gryczanej (poz. tar. celnej przywozowej 28 p. 3) . . . „ 9.—
7) za 100 kg kaszy owsianej i płatków owsianych (poz. tar. celnej przywozowej 28 p. 5 i 227) . . . . . . „ 8.—
8) za 100 kg grochu polerowanego również w połówkach (poz. tar. celnej przywozowej 29) . . . . . . zł 7.—
9) za 100 kg słodu (poz. tar. celnej przywozowej 35) . . . . „ 3.—

Warunkiem przyznania zwrotu cła, zgodnie z postanowieniami ustępu 1 paragrafu niniejszego, jest uzyskanie w tym celu przez stronę zaświadczenia eksportowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Podana w ustępie pierwszym paragrafu niniejszego waga towaru obejmuje również wagę ewentualnego bezpośredniego opakowania.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1 sierpnia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 czerwca 1936 r. Nr. 47, poz. 345).

532.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Wykazy Nr. 1 i Nr. 2, dołączone do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 kwietnia 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 269), uzupełnia się jak następuje:

I. W wykazie Nr. 1 dodaje się pozycje następujące:

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w % cła normalnego (autonomicznego)
374 z p. 1	Bromek metylu	15
929 z p. 3 lit. a	Żelazo i zwykła stal, — kształtowe, o długości od 5 do 17 metrów — do budowy zapór wodnych oraz morskich budowli wodnych	20

II. W wykazie Nr. 2 dodaje się pozycję następującą:

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w % cła normalnego (autonomicznego)
1085 z p. 10 lit. b II	Walce miedziane obrobione lecz niegrawerowane — do drukowania tkanin	10

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 czerwca 1936 r. Nr. 47, poz. 346).

533.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1936 r.

o cenach soli i solanki.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustala się ceny soli i solanki, określone w cenniku, załączonym do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Hurtownicy, z którymi Polski Monopol Solny zawarł umowy o wprowadzaniu soli do obrotu, przewidziane w art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży soli (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 616), obowiązani są udzielać nabywcom soli, przy zakupywaniu soli w ilościach nie mniejszych, niż 50 kg jednorazowo, rabaty od cen, określonych w cenniku, w następujących wysokościach:

a) od soli, wymienionej pod lit. A p. 1 — 9%,
b) od soli, wymienionej pod lit. A p. 2 — 8%,
a na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego — 10%,
c) od soli, wymienionej pod lit. A p. 3 — 10%,
d) od soli, wymienionej pod lit. A p. 4 — 20%,
e) od soli, wymienionych pod lit. B. p.p. 1, 2 i 3 . . . . . . 15%,
f) od soli, wymienionej pod lit. C p. 2 — 8%.

Powyższe rabaty będą również udzielane przy zakupie soli bezpośrednio w Polskim Monopolu Solnym przez osoby inne, niż hurtownicy soli, w ilościach jednak nie mniejszych, niż 10.000 kg jednorazowo, a — o ile to dotyczy rabatu wymienionego w pkt. e) — w ilości nie mniejszej, niż 100 kg jednorazowo.

§ 3. Sprzedaż soli po cenach, wymienionych w cenniku pod lit. F, wymaga zgody Ministra Skarbu, przyczem w wypadkach szczególnych, kiedy to będzie usprawiedliwione właściwościami produkcji przemysłowej, Minister Skarbu może zezwolić na obniżenie ceny tej soli, lub na sprzedaż do tego samego celu innego gatunku soli, niż wymieniony w cenniku i po innej cenie.

§ 4. Hurtownicy mogą sprzedawać sól, wymienioną w cenniku pod lit. A p. p. 1 i 2, tylko w zaplombowanych workach monopolowych, a do określonej w cenniku ceny tej soli mogą doliczać ustaloną przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego wartość worka.

Przy zwrocie przez nabywców tej soli nieuszkodzonego worka przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny" oraz hurtownicy obowiązani są zwracać pobraną wartość worka.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1936 roku.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. w sprawie cen soli (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 610) w brzmieniu zmienionem rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 20 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 886) i z dnia 19 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 598), oraz ust. 3 § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1933 r. o obrocie solą (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 795) w brzmieniu zmienionem rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 20 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 887) i z dnia 20 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 62).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 czerwca 1936 r. Nr. 48, poz. 347).

Załącznik do rozp. Ministra Skarbu
z dnia 18 czerwca 1936 r. (poz. 533).

CENNIK SOLI I SOLANKI.

A. **Sól, przeznaczona do spożycia przez ludzi oraz do wyboru środków, konserwujących artykuły żywności (sól kuchenna).**

1.	Sól biała — w miejscu sprzedaży z opakowaniem sprzedawcy za 1 kg .	32 gr
2.	Sól szara — w miejscu sprzedaży z opakowaniem sprzedawcy za 1 kg .	20 gr
3.	Sól biała — w miejscu sprzedaży z kartonowem opakowaniem monopolowem	
	a) w 1 kilogramowych paczkach za 1 kg	46 gr
	b) w ½ kilogramowych paczkach za 1 kg	50 gr
4.	Sól jodowana — w miejscu sprzedaży z kartonowem opakowaniem monopolowem w 1/4 kilogramowych paczkach za 1 kg	100 gr

B. **Sól, przeznaczona do kąpieli leczniczych (sól kąpielowa).**

1.	Sól zwykła — w miejscu sprzedaży z opakowaniem monopolowem w 2 lub 3 kilogramowych woreczkach za 1 kg	30 gr
2.	Sól aromatyczna — w miejscu sprzedaży z opakowaniem monopolowem w 2 lub 3 kilogramowych paczkach za 1 kg	40 gr
3.	Sól zwykła — w miejscu sprzedaży z opakowaniem sprzedawcy za 1 kg	22 gr

C. **Sól, przeznaczona do celów hodowlano - rolniczych (sól bydlęca).**

1.	Sól w bryłach — bez opakowania w hurtowni lub przy nabyciu nie mniej niż 50 kg w żupie solnej za 1 kg	6,5 gr

2. Sól mielona skażona — bez opakowania w miejscu sprzedaży za 1 kg 5,5 gr

D. **Sól, przeznaczona do solenia ryb i krabów (sól rybacka).**

1. Sól biała — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej, niż 100 kg, za 1 kg . . . . 4 gr

E. **Sól, przeznaczona dla celów przemysłowo - technicznych (sól techniczna).**

1. Sól nieskażona — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 100 kg, za 1 kg . . . 4 gr
2. Sól skażona — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 100 kg
   a) przy skażeniu olejem mineralnym w stosunku 1 kg oleju na 100 kg soli, za 1 kg . . . 4,75 gr
   b) przy skażeniu sodą w stosunku 2 kg sody na 100 kg soli, za 1 kg 4,68 gr

Przy sprzedaży soli, skażonej innemi środkami skażenia lub też temi samemi, lecz w wyższym stosunku, — dolicza się różnicę kosztów skażenia.

3. Sól skażona — bez opakowania w hurtowni, przy skażeniu olejem mineralnym w stosunku 1 kg oleju na 100 kg soli, bądź sodą w stosunku 2 kg sody na 100 kg soli, za 1 kg 7,5 gr

Przy sprzedaży soli, skażonej innemi środkami skażenia lub też temi samemi, lecz w wyższym stosunku, — dolicza się różnicę kosztów skażenia.

F. **Sól, przeznaczona dla specjalnych przemysłów chemicznych (sól chemiczna).**

1. Sól biała — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 10.000 kg, za 1 kg . . . . 3,3 gr

G. **Solanka, przeznaczona do kąpieli leczniczych (solanka kąpielowa).**

1. Solanka o naturalnem nasyceniu, bez naczyń, w miejscu poboru u źródła solankowego, za 1 litr . . 0,8 gr

H. **Solanka, przeznaczona dla celów hodowlano- rolniczych (solanka bydlęca).**

1. Solanka o naturalnem nasyceniu, zawierająca do 10% soli, za 1 litr . 0,3 gr
2. Solanka o naturalnem nasyceniu, zawierająca ponad 10% do 20% soli, za 1 litr . . . . . . 0,6 gr
3. Solanka o naturalnem nasyceniu, zawierająca ponad 20% soli, za 1 litr . . . . . . 0,8 gr

bez naczyń, w miejscu poboru u źródła solnego.

534.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 2 czerwca 1936 r.

w sprawie rozciągnięcia na niektóre terytorja brytyjskie konwencji o sposobie opodatkowania obcokrajowych pojazdów mechanicznych z dnia 30 marca 1931 r.

Podaje się niniejszem do wiadomości, zgodnie z komunikatem Sekretarza Generalnego Ligi Narodów, że w wykonaniu postanowień art. 8 konwencji o sposobie opodatkowania obcokrajowych pojazdów mechanicznych, podpisanej w Genewie dnia 30 marca 1931 r. wraz z protokółem dodatkowym i załącznikiem (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 98, poz. 900), Rząd Brytyjski zakomunikował Sekretarzowi Generalnemu Ligi Narodów w dniu 11 marca 1936 r. o rozciągnięciu stosowania powyższej konwencji na terytorja następujące:

Nigerja
a) Kolonja
b) Protektorat
c) Kamerun pod mandatem brytyjskim.
Sierra Leone
(Kolonja i Protektorat).

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 czerwca 1936 r. Nr. 48, poz. 353).

535.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 czerwca 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694)— ustalam na miesiąc lipiec 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 czerwca 1936 r. Nr. 149, poz. 264).

536.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 18 czerwca 1936 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 roku o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 7 do 28 maja 1936 r. umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr. Nr.	Data wylosowania	Nr. Nr.	Data wylosowania
1132	7/V — 1936 r.	16571	14/V — 1936 r.
2867	14/V — „	20420	20/V — „
3970	28/V — „	21878	7/V — „
5155	28/V — „	23312	28/V — „
6351	20/V — „	23506	20/V — „
8568	14/V — „	25652	7/V — „
8837	14/V — „	28927	14/V — „
9021	28/V — „	29615	28/V — „
9267	20/V — „	31915	28/V — „
9689	20/V — „	34356	7/V — „
11783	20/V — „	34843	14/V — „
11877	7/V — „	35210	14/V — „
15272	20/V — „	36209	28/V — „
15412	7/V — „	39592	7/V — „

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 czerwca 1936 r. Nr. 148, poz. 261).

537.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 czerwca 1936 r.

L. D. I. 48055/2/35

o właściwości sądów grodzkich do rozstrzygania spraw karnych skarbowych.

Wobec podnoszonych wątpliwości co do kompetencji sądów grodzkich do rozstrzygania spraw karnych skarbowych w przypadkach jednoczesnego zbiegu przestępstwa skarbowego z przestępstwem pospolitem — a to w związku z powołaniem art. 138 u. k. s. w przepisie § 2 rozp. Min. Sprawiedliwości z dnia 18 maja 1932 r. o właściwości sądów grodzkich w sprawach z ustawy karnej skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 453) — Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości, wyjaśnia co następuje:

Przepis § 2 wspomnianego rozporządzenia reguluje wyłącznie właściwość sądu grodzkiego w zakresie przestępstw z ustawy karnej — skarbowej, nie narusza jednak w niczem zasad, któreby mogły wpłynąć na zmianę tej właściwości ze względu na zbiegające się, choćby „idealnie", z przestępstwem karno-skarbowem, przestępstwo pospolite.

Innemi słowy przepis § 2 cyt. rozp. ustalając **w zasadzie** właściwość sądu grodzkiego dla wszystkich przestępstw z ustawy karnej — skarbowej, do których rozstrzygania powołane byłyby władze skarbowe I-szej instancji, gdyby nie zachodził zbieg jednoczynowy przestępstwa karno - skarbowego z przestępstwem pospolitem — nie przesądza w niczem tego, jak kształtuje się właściwość sądu rozpatrywana pod kątem przestępstwa pospolitego, będącego w zbiegu jednoczynowym z wspomnianem przestępstwem karnem skarbowem. O tej ostatniej rozstrzygają przepisy kodeksu postępowania karnego.

Jeśli przytem dla przestępstwa karno-skarbowego właściwy jest sąd grodzki na zasadzie § 2 cyt. rozp. Min. Spraw. z dnia 18 maja 1932 r. — w związku z art. 138 p. k s. — dla przestępstwa zaś pospolitego, pozostającego w jednoczynowym zbiegu z tem przestępstwem, sąd okręgowy na zasadzie przepisów kodeksu postępowania karnego — wówczas ma zastosowanie przepis art. 30 § 2 k. p. k., według którego właściwym jest sąd okręgowy, jako sąd wyższego rzędu.

Podkreślić przytem trzeba, że przepis art. 30 § 2 k. p. k., bezprzedmiotowy tam, gdzie ustawodawca przyjmuje zasadę zbiegu ustaw,— w konstrukcji jednoczynowego zbiegu przestępstw zachowuje swe znaczenie, zwłaszcza, gdy karę należy wymierzyć oddzielnie za każde z przestępstw, pozostających ze sobą w jednoczynowym zbiegu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

538.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 czerwca 1936 r.

L. D. III. 6295/4/36

w sprawie konwersji wewnętrznej pożyczek państwowych na 4% Pożyczkę Konsolidacyjną.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbo-

wy) oraz do wszystkich kas Urzędów Skarbowych.

W myśl postanowień Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 10) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. o wypuszczeniu 4% Pożyczki Konsolidacyjnej i o warunkach konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 114) kasy urzędów skarbowych przystąpią z dniem 15 lipca 1936 r. do konwersji na 4% Pożyczkę Konsolidacyjną następujących państwowych pożyczek wewnętrznych:

1) 5% państwowej renty ziemskiej serji I z kuponem Nr. 17 płatnym dnia 1 czerwca 1936 r.,

2) 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej, które mogą nie posiadać żadnych kuponów,

3) 3% premjowej pożyczki budowlanej serji I, które mogą nie posiadać żadnych kuponów,

4) 6% pożyczki narodowej z kuponem Nr. 5 płatnym dnia 1 lipca 1936 r. przyczem obligacje tej pożyczki należy przyjmować tylko od pierwonabywców tych obligacyj t. j. od osób na imię których zostały one wystawione, od legitymowanych spadkobierców tudzież od osób, które otrzymały te obligacje na zasadzie przelewu w myśl obowiązujących przepisów o obrocie obligacjami tej pożyczki.

Obligacje 6% pożyczki narodowej bez kuponu Nr. 5, płatnego dnia 1 lipca 1936 r., lecz ze wszystkiemi kuponami dalszemi, oraz obligacje 5% państwowej renty ziemskiej serji I bez kuponu Nr. 17 płatnego dnia 1 czerwca 1936 r., należy również przyjmować do konwersji, lecz wydawać wzamian obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej po odcięciu pierwszych dwóch kuponów, płatnych 15 lipca i 15 listopada 1936 r., które to kupony należy po skasowaniu dołączyć do odpowiedniej obligacji 6% Pożyczki Narodowej wzgl. 5% Państwowej renty ziemskiej.

Konwersja ma być dokonana:

a) przez wszystkie kasy urzędów skarbowych typu A,

b) przez kasy typu B w Dąbrowie Górniczej, Otwocku i Oświęcimiu.

Stosowny zapas obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej oraz wykaz (wedle stanu 1 lipca 1936 r.), numerów emisyjnych obligacyj konwertowanych, co do których poczynione zostały sądowe zastrzeżenia, jak również potrzebne druki, dostarczone będą przed dniem 15 lipca 1936 r. przez Urząd Długów Państwa kasom urzędów skarbowych (I) w siedzibie izb skarbowych (Wydziału Skarbowego).

Kasy te, jako wyznaczone do zaopatrywania w obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej, na podstawie poleceń Izby pozostałych kas w okręgu Izby w ciągu konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych, nazywane będą „kasami rejonowemi".

Obligacjami 4% Pożyczki Konsolidacyjnej, dostarczonemi kasom urzędów skarbowych w siedzibie Izby (kasom rejonowym) dysponować będzie wyłącznie Izba Skarbowa (Wydział Skarbowy).

Dostarczone przez Urząd Długów Państwa obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej przy piśmie wraz z kontrakwitem „Kasa Rejonowa" zapisze w specjalnym zapisku, zatytułowanym „Ewidencja przychodu i rozchodu obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej" (wzór Nr. 1) doniesie o tem przełożonej Izbie, oraz potwierdzi odbiór Urzędowi Długów Państwa na kontrakwicie.

Natychmiast po otrzymaniu z Kasy Rejonowej doniesienia o otrzymaniu obligacyj, Izba, opierając się narazie na rozdzielniku, dostarczonym przez Urząd Długów Państwa wyznacza stosowne ilości obligacyj, każdego rodzaju dla poszczególnych kas swego okręgu (nie wyłączając kasy rejonowej), sporządza odpowiedni wykaz i doręcza go Kasie Rejonowej przez specjalnego urzędnika z poleceniem niezwłocznego wysłania właściwym Kasom wyznaczonej ilości obligacyj druków, oraz wykazów numerów emisyjnych obligacyj zastrzeżonych sądownie. Ilość obligacyj, podlegających wysłaniu do innych kas jak również przeznaczonych na własne potrzeby, Kasa Rejonowa zapisuje poszczególnemi pozycjami na rozchód w „ewidencji", (wzór Nr. 1) przyczem wyprowadza ogólne ilości rozchodu każdego rodzaju odcinków i ustala pozostałość na dzień następny. Po upływie każdego miesiąca Kasa Rejonowa ustala ogólne sumy, przychodu i rozchodu obligacyj za miesiąc sprawozdawczy, oraz takież sumy od początku akcji konwersji.

Kasy urzędów skarbowych, którym poruczona zostanie konwersja państwowych pożyczek wewnętrznych na obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej (nie wyłączając Kasy Rejonowej) niezwłocznie po otrzymaniu obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej zapisze je na podstawie pisma kasy rejonowej do „dziennika przychodu i rozchodu obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej" założonego na tymże samym druku wz. Nr. 1-m „ewidencja", w miarę zaś dokonywania wymiany wpisywać będą do „dziennika" dzienne ilości wydanych obligacyj każdego rodzaju (każdego odcinka). Pozostałość obligacyj mają kasy wyprowadzać codziennie, po uprzedniem uzgodnieniu sumy nominalnej wydanych obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej z sumą nominalną przychodu skonwertowanego pożyczek państwowych. Po upływie miesiąca kasa ustala ogólne sumy przychodu i rozchodu obligacyj za miesiąc sprawozdawczy, oraz takież sumy od początki akcji konwersji.

Otrzymane z wymiany obligacje zapiszą kasy dziennemi sumami do oddzielnych „dzienników przychodu obligacyj skonwertowanych na pożyczkę konsolidacyjną", które to dzienniki założą Kasy oddzielnie dla każdego rodzaju pożyczki (wzory Nr. Nr. 2, 3, 4 i 5). Dzienniki te zamyka się co miesiąc i wyprowadza ogólną su-

mę przyjętych obligacyj poczem sumę tę przenosi się jako pierwszą pozycję do odpowiednich dzienników założonych na miesiąc następny. Przeniesienie winno być stwierdzone podpisem Naczelnika Urzędu, oraz odpowiedzialnych za kasę urzędników.

Podstawę do dokonywania zapisów do dzienników Nr. 1 z tytułu rozchodu obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej, oraz zapisów do dzienników Nr. Nr. 2 — 5 z tytułu przychodu obligacyj skonwertowanych służyć będą sporządzone każdodziennie dla każdej pożyczki oddzielne noty przychodowe i rozchodowe. Ponadto mają być sporządzane wykazy (wzór Nr. 6) zawierające zgrupowane w/g odcinków numery przyjętych wzgl. wydanych obligacyj, oraz ogólną dzienną sumę tych obligacyj.

Wykazy te zakłada się na każdy miesiąc osobno przyczem mają być one przechowywane łącznie z właściwemi przyjętemi do konwersji obligacjami, natomiast wykazy numerów rozchodu obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej w kolejności chronologicznej zapisów do dziennika Nr. 1.

W razie wyczerpania zapasu obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej w którejkolwiek kasie, kasa ta zwraca się do Izby z zapotrzebowaniem nadesłania niezbędnych ilości. Zapotrzebowania winny kasy sporządzać na odpowiednio dostosowanym formularzu „zamówienie znaków wartościowych" (wzór Nr. 810 Kas).

Po otrzymaniu zapotrzebowania Izba poleca bezzwłoczne wysłanie żądanych przez kasę obligacyj albo Kasie Rejonowej albo też innej kasie swego okręgu, posiadającej nadmiar omawianych obligacyj.

Gdyby zapas obligacyj dostarczony dla kas okręgu Izby został całkowicie lub w poszczególnych odcinkach wyczerpany, a wymiana nie została jeszcze ukończona, Izba winna zwrócić się do Urzędu Długów Państwa o uzupełnienie zapasu.

Wydawanie obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej winno się odbywać jedynie przy równoczesnem przyjęciu przez kasę składanych przez strony obligacyj, podlegających konwersji.

Przy wydawaniu obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej, Kasy winny zwracać baczną uwagę, czy przedkładane obligacje państwowych pożyczek wewnętrznych posiadają wymagane przy nich kupony i w razie braku tych kuponów odmawiać dokonania konwersji.

Należy również w każdym przypadku sprawdzić numery przedłożonych do konwersji obligacji z wykazem numerów, co do których poczynione zostały zastrzeżenia sądowe.

W razie stwierdzenia, że numer przedłożonej obligacji jest identyczny z numerem obligacji zastrzeżonej, należy obligację zatrzymać, wzamian obligacji pożyczki konsolidacyjnej nie wydawać, natomiast spisać protokół (wzór Nr. 7) przez kalkę w 2-ch egzemplarzach, z których jeden należy wydać okazicielowi zastrzeżonej obligacji drugi zaś wraz z zastrzeżoną obligacją przesłać niezwłocznie do Urzędu Długów Państwa.

Po stwierdzeniu, że nie zachodzą żadne przeszkody skonwertowania przedłożonych obligacyj, należy je bezzwłocznie skasować, przez wycięcie podpisów na obligacjach, a stronie zgłaszającej wydać obligacje 4% Pożyczki Konsolidacyjnej w sumie nominalnej, równej sumie nominalnej olbigacyj konwertowanych i w takich odcinkach, jakich zażąda właściciel obligacyj. Kuponów od obligacyj pożyczek wymienionych na wstępie w p. 1 — 3 nie należy kasować natomiast kupony od obligacyj 6% Pożyczki Narodowej podlegają skasowaniu.

Za wszelkie pomyłki przy dokonywaniu konwersji całkowitą odpowiedzialność materjalną ponoszą dotyczący urzędnicy.

Przy okienkach przy których odbywać się ma konwersja należy wywiesić na widocznem miejscu pouczenie, czytelnie wypisane następującej treści: „Konwersja pożyczek państwowych: Składane do wymiany obligacje 5% państwowej renty ziemskiej, 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej i 3% premjowej pożyczki budowlanej należy sprawdzić, czy nie zostały wylosowane do umorzenia, lub nie wygrały premji, gdyż po dokonaniu wymiany i odejściu od Kasy żadne reklamacje uwzględniane nie będą".

Po upływie każdego miesiąca wszystkie kasy, którym poruczono wymianę prześlą bezpośrednio do Urzędu Długów Państwa przesyłką zwykłą przyjęte z tytułu konwersji obligacje państwowych pożyczek oraz osobną przesyłką właściwe dzienniki przychodu tych obligacyj, wraz z wykazami wzór Nr. 6 i notami. Urząd Długów Państwa potwierdzi kasie odbiór walorów przesyłając równocześnie odpis tego potwierdzenia Izbie Skarbowej. Ponadto kasy winny sporządzić sprawozdanie miesięczne według wzoru Nr. 8 o pozostałości początkowej, przychodzie i rozchodzie obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej w ciągu miesiąca i o pozostałości w ostatnim dniu miesiąca, kasy zaś rejonowe ponadto takież sprawozdania w odniesieniu do ogólnego zapasu tychże obligacyj, posiadanego przez kasę jako kasę rejonową. Sprawozdania te winny być przesłane przełożonej Izbie Skarbowej łącznie ze sprawozdaniem miesięcznem danej kasy nie później jednak niż dnia 5 każdego miesiąca po sprawozdawczym.

Do sprawozdania Kasy Rejonowej należy dołączyć wszystkie polecenia Izby Skarbowej o wysłaniu obligacyj oraz potwierdzenia odbioru tych obligacyj, otrzymane z dotyczących Kas.

Otrzymane od kas sprawozdania Izby obowiązane są sprawdzić i na ich podstawie sporządzić ogólne sprawozdanie według tegoż wzoru z uwzględnieniem również zapasu posiadanego przez kasę rejonową.

Sprawozdanie to należy przesłać Urzędowi Długów Państwa najpóźniej dnia 10 następnego miesiąca po sprawozdawczym.

Konwersja obligacyj pożyczek państwowych przechowywanych tytułem kaucyj i wadjów do dyspozycji właściwych władz i urzędów nastąpi z urzędu po ukończeniu akcji konwersji pożyczek znajdujących się w obiegu.

Na żądanie jednak władzy (urzędu) dysponującej depozytem konwersja taka powinna być dokonana i przed tym terminem na podstawie stosownego pisma władzy (urzędu).

Po ukończeniu konwersji prześlą kasy pozostałości obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej do Urzędu Długów Państwa, który potwierdzi odbiór walorów przesyłając równocześnie odpis tego potwierdzenia Izbie Skarbowej.

Również po ukończeniu konwersji prześlą Kasy przełożonej Izbie Skarbowej dzienniki przychodu i rozchodu obl. 4% Pożyczki Konsolidacyjnej oraz wszelkie dowody dotyczące wymiany, Kasy zaś rejonowe także „ewidencję" celem zcenzurowania.

Po zcenzurowaniu całego posiadanego materjału Izby Skarbowe prześlą go do Urzędu Długów Państwa przy zestawieniu, zawierającem ogólne sumy otrzymanych jak i wydanych przez kasy swego okręgu obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej; oraz sumy pozostałości tych obligacyj przyczem suma wydanych obligacyj 4% Pożyczki Konsolidacyjnej powinna być uzgodniona z sumą wpływów pożyczek przyjętych do konwersji.

Wkońcu zwraca się uwagę kas urzędów skarbowych na postanowienia art. 3-go Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 stycznia 1936 r. o konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 10) w myśl których z dniem 14 stycznia r. b. obligacje pożyczek wymienionych w p. 1 — 3 niniejszego zarządzenia przestają być umarzane według dotychczasowych planów i przynosić odsetki oraz wygrane (premje) z wyjątkiem odsetek, przypadających za ostatni kupon, którego bieg rozpoczął się przed 14 stycznia r. b. Kupony, których bieg rozpoczął się po 14 stycznia są nieważne.

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

539.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 13940/3/36

w sprawie przewozu dorożkami samochodowemi oraz samochodami ciężarowemi osób i towarów przez granicę celną.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 6 ust. 4. 57 i 75 prawa celnego zarządza się, co następuje:

1) Graniczne urzędy celne drogowe mogą w poszczególnych przypadkach dokonywać warunkowej odprawy celnej przywozowej zagranicznych dorożek samochodowych, pod warunkiem, że dana odprawa będzie służyła tylko dla jednorazowego przyjazdu i wyjazdu.

2) Zezwolenia na warunkową odprawę zagranicznych samochodów ciężarowych, przywożących z zagranicy lub przewożących przez polski obszar celny osoby i towary, mogą udzielać w poszczególnych przypadkach Dyrekcje Ceł, z tem jednak zastrzeżeniem, że zezwolenie takie może opiewać tylko na urzędy celne własnego okręgu Dyrekcji Ceł. W przypadkach nagłych zezwolenia na warunkową odprawę przywozową może udzielić urząd celny pod warunkiem, że udzielone zezwolenie zostanie dodatkowo zatwierdzone przez Dyrekcję Ceł. Jako samochody ciężarowe uważa się w rozumieniu niniejszego okólnika samochody ciężarowe również z przyczepkami, autobusy, samochody meblowe, ciągówki (traktory) z przyczepkami ciężarowemi, samochody-cysterny, samochody sanitarne i pogrzebowe.

3) Odprawiona warunkowo przy przywozie dorożka samochodowa powinna wyjechać spowrotem zagranicę w czasie wyznaczonym przez urząd celny, który to czas nie może przekraczać 24 godzin od chwili dokonania odprawy przywozowej; odprawiony warunkowo samochód ciężarowy powinien wyjechać najpóźniej w ciągu 3 dni (72-ch godzin) od chwili odprawy przywozowej. Ministerstwo Skarbu może zezwolić na wyznaczenie dłuższego okresu czasu dla powrotnego wywozu. Dorożki samochodowe powinny wyjechać zagranicę przez ten sam urząd celny, który je odprawił przy przywozie. Wyjazd samochodów ciężarowych może nastąpić przez dowolny urząd celny w Okręgu Dyrekcji Ceł, która udzieliła pozwolenia.

4) Odprawa dorożek samochodowych i samochodów ciężarowych powinna odbywać się za zabezpieczeniem celnem. Przepis paragrafu 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 387) ma analogiczne zastosowanie. W przypadkach nagłych, gdy przyjedzie z zagranicy dorożką samochodową lub samochodem sanitarnym osoba chora, lub śpieszący z doraźną pomocą duchowny, lekarz, lekarz weterynarji, względnie położna — urząd celny może odstąpić od żądania zabezpieczenia celnego, jeżeli środek przewozowy wprowadzony jest przez osobę znaną urzędowi i godną zaufania. Zabezpieczenia celnego nie pobiera się również w tych przypadkach, gdy przewóz odbywa się pod konwojem celnym.

5) Na dowód dokonania przywozowej odprawy warunkowej zagranicznej dorożki samochodowej lub zagranicznego samochodu ciężarowego urząd celny wydaje zaświadczenie przewidziane w § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych z oznaczeniem w zaświadczeniu dnia i godziny odprawy. Strona powinna podpisać zobowiązanie na zaświadczeniu, że wywiezie środek przewozowy w okresie przewidzianym w p. 3. Ze-

zwolenie w/g p. 2 dołącza urząd celny do dokumentu odprawy celnej pozostającego w urzędzie.

6) a) Postanowienia § 2 ust. 1, § 3, § 8 ust. 4, § 25, § 26 ust. 2, § 29 oraz § 30 ust. 1 — 3, 5 — 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych mają analogiczne zastosowanie.

b) W razie przekroczenia terminu wyjazdu spowrotem zagranicę środka przewozowego, odprawionego warunkowo na podstawie niniejszego okólnika, pobiera się opłatę za każdy dzień opóźnienia w wysokości ustalonej w ust. 1 paragrafu 16 rozporządzenia z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych. Przepis ustępu 2 paragrafu 16 tego rozporządzenia nie ma w tym przypadku zastosowania.

7) Upoważnienie Dyrekcji Ceł i urzędów celnych do warunkowej odprawy zagranicznych dorożek samochodowych i samochodów ciężarowych ogranicza się wyłącznie do sporadycznych przypadków przywozu i nie odnosi się do regularnego przewozu przez granicę celną zagranicznemi samochodami osób i towarów, które to przewozy Ministerstwo Skarbu zastrzega własnej decyzji; wyjątki stanowią przypadki przewidziane w p. 8. Podania stron powinny być przedkładane Ministerstwu Skarbu za pośrednictwem właściwych Dyrekcyj Ceł. W razie przychylnej decyzji Ministerstwo Skarbu upoważni właściwą Dyrekcję Ceł do udzielenia zezwolenia. Za przewóz regularny uważa się przewóz, wykonywany regularnie między określonemi miejscowościami lub w określonych odstępach czasu.

8) Dyrekcje Ceł mogą w porozumieniu z właściwemi władzami administracyjnemi (p. 11) zezwalać na pewien okres czasu na przewóz przez granicę celną towarów samochodami ciężarowemi, jeżeli przewóz jest dokonywany przez zagraniczne przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe oraz zagraniczne gospodarstwa leśne i rolne wyłącznie dla własnych potrzeb i własnemi samochodami.

Podania o udzielenie takiego zezwolenia powinny zainteresowane strony składać właściwej Dyrekcji Ceł. Podanie powinno zawierać:

a) imię i nazwisko lub firmę, przynależność państwową i miejsce zamieszkania rozpoczynającego wykonywanie przewozów lub siedzibę przedsiębiorstwa;

b) rodzaj przewożonych towarów (ogólnikowo);

c) nazwy urzędów celnych i ważniejszych miejscowości, przez które mają być wykonywane przewozy;

d) ilość, typ, firmę fabryczną oraz numer rejestracyjny samochodów.

Przed udzieleniem pozwolenia Dyrekcja Ceł powinna zbadać, czy istotnie chodzi o przewozy dla własnych potrzeb danego przedsiębiorstwa lub gospodarstwa i czy przewozy będą dokonywane własnemi pojazdami mechanicznemi tego przedsiębiorstwa lub gospodarstwa.

9) Zagraniczne środki przewozowe odprawione na zasadzie niniejszego okólnika nie mogą być używane do przewozu osób lub towarów wewnątrz polskiego obszaru celnego. Środki te nie mogą być pozatem używane do przewozu osób z polskiego obszaru celnego zagranicę. Na wyjątki od tej zasady może zezwolić urząd celny w odniesieniu do zagranicznych dorożek, które mają być użyte przez mieszkańców granicznego pasa celnego spowodu niemożności wynajęcia krajowego środka przewozowego.

10) Ułatwienia przewidziane w niniejszym okólniku dla zagranicznych dorożek samochodowych i samochodów ciężarowych mogą być stosowane tylko w odniesieniu do tych państw sąsiednich, które stosują zasady wzajemności.

11) Dokonanie przez urząd celny według niniejszego okólnika odprawy warunkowej zagranicznych dorożek samochodowych lub samochodów ciężarowych nie zwalnia strony od obowiązku zadośćuczynienia innym przepisom, niewchodzącym w zakres przepisów celnych.

12) Krajowe środki przewozowe, nie wyłączając dorożek samochodowych i samochodów ciężarowych, wyjeżdżające zagranicę na okres przejściowy celem przewozu osób lub towarów, odprawiają urzędy celne bez względu na charakter zawodowy lub zarobkowy przewozu, stosując przepisy § 27, 28 i 38 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych.

13) Samochody osobowe i ciężarowe zarówno zagraniczne jak i krajowe, wjeżdżające przejściowo do polskiego obszaru celnego względnie wyjeżdżające przejściowo zagranicę w innych celach (np. do naprawy, do celów reklamowych, na wystawy i t. p.), podlegają odprawie warunkowej na ogólnych zasadach, ustalonych w prawie celnem, przepisach wykonawczych do prawa celnego i instrukcji manipulacyjnej.

14) Przepisy niniejszego okólnika nie naruszają postanowień, dotyczących ruchu środków przewozowych przez granicę celną, a ustalonych w umowach międzynarodowych, zawartych przez Rzeczpospolitę Polską, oraz przepisów celnych, normujących uprawnienia drogowych urzędów celnych do odprawy celnej towarów.

15) Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim i jest ważny do odwołania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 26 czerwca 1936 r. Nr. 147, poz. 259).

540.

OKÓLNIK T. 95 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 13165/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 646 i 647).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

I) Za szpagat uważa się taką pojedyńczą (rzadko) lub nitkową (przeważnie) przędzę, która została utworzona zwykle z odpadków surowca włókienniczego lub z samego surowca włókienniczego, lecz pośledniejszego gatunku, a następnie poddana specjalnej apreturze, skutkiem czego otrzymała wygląd gładki, lekko polerowany, silnie zwarty, a na swej powierzchni nie uzewnętrznia wyraźnych skrętów. Przy rozkręcaniu szpagatu zarówno poszczególne włókna jak i oddzielne pojedyńcze nitki przędzy stawiają duży opór, ponieważ skutkiem apretury silnie przylegają do siebie. Szpagat cli się podług poz. 646 lub 647 taryfy celnej zależnie od materjału z jakiego został wykonany.

Należy odróżniać od szpagatu przędzę polerowaną i tak zwaną przędzę szewcką (dratwę), które zewnętrznie mogą być zbliżone do szpagatu, gdyż bywają gładkie i nie uwidaczniają na swej powierzchni wyraźnych skrętów, lecz są wykonane z dobrego surowca włókienniczego t. j. z długich i cienkich włókien, a przy rozkręcaniu nie stawiają tak silniego oporu (włókna jak i pojedyncze nitki przędzy nie są tak ze sobą mocno zwarte jak w szpagacie). Wspomniana przędza polerowana i przędza szewcka clą się jak przędza.

II) Za sznurek (poz . poz. 646 lub 647) uważa się:

a) wyrób pleciony o przekroju mniej lub więcej okrągłym, wykonany z wszelkich materjałów włóknistych roślinnych, którego 10 metrów waży 75 g. i więcej (takiż wyrób pleciony wykonany z materjałów włóknistych roślinnych, którego 10 metrów waży poniżej 75 g. należy clić jako wyroby plecione — poz. 704),

b) wyrób przędzalniczy lub powroźniczy wykonany z bawełny, którego 10 metrów waży 30 g. i więcej (takiż wyrób z bawełny, którego 10 metrów waży poniżej 30 g. należy uważać za przędzę),

c) wyrób powroźniczy (t. j. wykonany na maszynach kablowych) ze lnu, konopi i materjałów zastępujących te włókna — niezależnie od wagi 10 metrów.

III) Wyroby ze lnu, konopi i materjałów zastępujących te włókna, wykonane nie na maszynach kablowych, lecz na samoprząśnicach lub skręcarkach przędzalniczych, należy, bez względu na wagę 10 metrów, uważać za przędzę.

Wyroby kablowe tem się różnią od wyrobów z samoprząśnic i skręcarek przędzalniczych, iż są: 1) mocniej skręcone, 2) silniej zwarte, 3) gładsze, 4) twardsze, 5) znacznie mniej kosmate niż przędza i 6) że posiadają na swej powierzchni wyraźniej uzewnętrzniające się karby czyli skręty o krótkim skoku.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

541.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 9562/3/36

w sprawie odroczenia terminu odlotu zagranicę statków powietrznych, odprawionych warunkowo przy przylocie.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych na lotniskach oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Stosownie do przepisu ust. 2 § 40 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 2 lipca 1931 r. o postępowaniu celnem w związku z żeglugą powietrzną przez granicę celną (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 620) do statków powietrznych, odprawionych warunkowo przy przylocie, nie stosuje się sankcji przewidzianych w ust. 1 § 40 wymienionego rozporządzenia, jeżeli opóźnienie wyznaczonego terminu powrotnego odlotu lub wywozu statku zagranicę nie przekracza trzech dni.

Ponieważ mogą zajść przypadki, że przekroczenie terminu powrotnego odlotu statku zagranicę będzie spowodowane trwającemi dłużej złemi warunkami atmosferycznemi, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Jeżeli spowodu złego stanu warunków atmosferycznych odlot statków zagranicę musiał być wstrzymany poza okres przewidziany w ust. 2 § 40 rozporządzenia z dnia 2 lipca 1931, urzędy celne na lotniskach mogą odraczać we własnym zakresie termin odlotu statków bez stosowania przepisu ust. 1 § 40, pod warunkiem, że strona dla każdego kolejnego dnia dalszego przekroczenia terminu (ust. 2 § 40) przedstawi urzędowi celnemu zaświad-

czenie zawiadowcy portu, a na obszarze W. M. Gdańska — urzędu kontroli powietrznej, stwierdzające, że ze względu na warunki atmosferyczne startowanie statku było zabronione z urzędu.

Urząd Celny powinien każdorazowo uczynić adnotację na pozostającej w urzędzie parzystej przepustce lotniczej o powodach odroczenia terminu odlotu statku zagranicę.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

542.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 14387/2/36

w sprawie postępowania przy przywozie i wywozie substancyj i przetworów odurzających.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędu Celnego w Bydgoszczy, Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Przemyślu, Sosnowcu, Stołpcach, Toruniu, Warszawie i Wilnie oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu przypomina, że tryb postępowania przy przywozie i wywozie substancyj i przetworów odurzających uregulowany jest rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 20 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 98 z 1925 r.) oraz § 24 dz. III, p. 5 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820 z 1934 r.).

W myśl tych przepisów odprawa celna substancyj i przetworów odurzających może się odbywać jedynie na podstawie pozwolenia na przywóz wzgl. wywóz Ministerstwa Opieki Społecznej oraz pozwolenia Ministerstwa Skarbu na dokonanie odprawy celnej.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że uzyskany bezpośrednio przez stronę od Ministerstwa Opieki Społecznej certyfikat nie stanowi dla Urzędu Celnego podstawy do dokonania odprawy celnej narkotyków, która może być przeprowadzona dopiero na podstawie otrzymanego przez Urząd Celny od Ministerstwa Skarbu odpisu certyfikatu Ministerstwa Opieki Społecznej łącznie z upoważnieniem Urzędu przez Ministerstwo Skarbu do dokonania odprawy wymienionych w certyfikacie narkotyków.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

543.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 15262/2/36

w sprawie stosowania ceł konwencyjnych do towarów z poz. 605 i 1258 taryfy celnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) Umowa Handlowa i Nawigacyjna z dnia 10 lutego 1934 r. między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką (okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 1 marca 1934 r. L. D. IV. 7099/2/34) postanawia w liście B, że z towarów, objętych pozycją 605 p 3 taryfy celnej, mogą korzystać z cła konwencyjnego w wysokości 2.000 zł od 100 kg dywany strzyżone, oprócz osobno wymienionych.

Wobec powyższego dywany t. zw. perskie, będące dywanami wiązanemi supełkowemi, a podlegającemi cłu według poz. 605 p. 3 taryfy celnej, lecz niewymienione w tej umowie, nie mogą korzystać z powyższego cła konwencyjnego.

2) Ta sama Konwencja przewiduje również stawkę konwencyjną w wysokości 500 zł od 100 kg dla biżuterji nieprawdziwej jak: broszki, łańcuszki i t. p. ze szlifowanych naśladownictw kamieni szlachetnych i półszlachetnych bez oprawy lub w oprawie metalowej, również pozłacanej, posrebrzanej — clonych według poz. 1258 p. 2 taryfy celnej.

Natomiast biżuterja nieprawdziwa jak broszki, łańcuszki i t. p. wykonane całkowicie z metali nieszlachetnych, pozłacane lub posrebrzane, lecz bez szlifowanych naśladownictw kamieni szlachetnych lub półszlachetnych, przewidziane również w poz. 1258 p. 2 taryfy celnej, lecz nieobjęte Konwencją, nie mogą korzystać z powyższej stawki konwencyjnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

544.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 15609/3/36

w sprawie zwolnienia od cła wywozowego wyrobów koszykarskich, nadanych do przewozu do dnia 28 czerwca 1936 r. włącznie.

Do
do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 3 czerwca 1936 r. o zmianie taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 45 poz. 332) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i aHndlu zarządza, aby wyroby koszykarskie i inne objęte ustępem 6 par. 1 powyższego rozporządzenia, a nadesłane do przewozu do dnia 28 czerwca b. r. włącznie to znaczy do dnia wejścia w życie tego rozporządzenia, były zwalniane od cła wywozowego bez żądania zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

545.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 czerwca 1936 r.

L. D. V. 31954/3/36

w sprawie podatku od nieruchomości — ulgi dla nowowznoszonych budowli.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

W art. 1 wszystkich trzech ustaw o ulgach dla nowowznoszonych budowli, a mianowicie ustawy z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 786), rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64. poz. 508) oraz ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) termin początkowy ulg podatkowych w podatku od nieruchomości określony jest jednolicie, a mianowicie: „od chwili chociażby tylko częściowego użytkowania" nowowzniesionych budowli, jak również części nadbudowanych i przybudowanych, a zatem od terminu, od którego budowle te stają się przedmiotem podatkowym.

Oprócz tego w artykule tym zastrzeżony jest warunek ukończenia powyższych budowli do końca roku 1940.

Z zestawienia powyższych postanowień prawnych z postanowieniami, zawartemi w § 18 p. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1934 r. do wymienionej wyżej ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 494), wynika, że użyte w p. 1 i 2 powyższego paragrafu wyrazy „ukończono" wzgl. „ukończone" rozumieć należy jako użyte w miejsce wyrazów: „wzięte chociażby tylko w częściowe użytkowanie".

Nadto w § 3 powyżej powołanego rozporządzenia wykonawczego zawarte jest postanowienie, że podanie o ulgę w podatku od nieruchomości winno być wniesione w ciągu 60 dni, licząc od dnia, w którym rozpoczęło się chociażby tylko częściowe użytkowanie budynku.

Ponieważ sposób prawidłowego obliczania powyższego terminu nasuwa wątpliwości, przeto wyjaśnia się, że termin ten obliczać należy w sposób wskazany w art. 140 § 1 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 14, poz. 134).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

546.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 czerwca 1936 r.

L. D. V. 40074/4/36

w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym w związku z akcją zwalczania bezrobocia.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z akcją zwalczania bezrobocia Ministerstwo Skarbu w uzupełnieniu okólników z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 33, poz. 752) i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101/4/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6, poz. 196) na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) zarządza, co następuje:

Przedsiebiorstwa przemysłowe, wymienione w cz. II lit. C rozdziału XVIII i XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, o ile w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 31 grudnia

1936 r. powiększą ilość zatrudnionych robotników ponad najwyższą normę, przewidzianą w okólnikach z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634/4/35 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V 37101/4/36:

a) zwolnione będą od obowiązku dopłaty do przewidzianej w ustawie o państwowym podatku przemysłowym ceny świadectw przemysłowych wyższej kategorji,

b) niezależnie od zwolnienia od obowiązku dopłaty do ceny świadectw przemysłowych wyższej kategorji otrzymają, o ile w okresie od dn. 1 lipca 1936 r. do dnia 15 grudnia 1936 r. powiększą ilość zatrudnionych robotników ponad najwyższą normę, przewidzianą w okólnikach z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634/4/35 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101/4/36 conajmniej przez trzy miesiące, bonifikatę ceny świadectwa przemysłowego, wymaganego na rok 1936 w wysokości określonej w poniższej tabeli:

Wysokość bonifikaty % od ceny świadectwa przemysłowego wymaganego na rok 1936 wraz ze wszystkiemi dodatkami	Zwiększenie ilości zatrudnionych robotników ponad najwyższą normę, przewidzianą w okólnikach LL. D. V. 31634/4/35 i D. V. 37101/4/36 przy kategorji świadectwa przemysłowego									
	przy fabrykacji ręcznej						przy stosowaniu silników			
	II	III	IV	V	VI	VII	V	VI	VII	VIII
Przedsiębiorstwa wymienione w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy:										
10%	o 70	o 25	o 10	o 5	o 2	o 1	o 3	o 2	o 1	—
20%	o 140	o 50	o 20	o 10	o 4	o 2	o 5	o 3	o 2	—
30%	o 210	o 75	o 35	o 15	o 6	o 3	o 7	o 4	o 3	o 1
40%	o 280	o 100	o 50	o 20	o 8	o 4	o 10	o 5	o 4	—
50%	o 350	o 125	o 65	o 30	o 10	o 5	o 15	o 7	o 5	—
60%	o 420	o 150	o 80	o 40	o 12	o 6	o 20	o 9	o 6	—
70%	o 490	o 175	o 95	o 50	o 16	o 8	o 25	o 11	o 7	o 2
80%	o 560	o 200	o 110	o 60	o 20	o 10	o 30	o 13	o 8	—
90%	o 625	o 250	o 125	o 70	o 25	o 12	o 35	o 15	o 10	—
100%	ponad 625	ponad 250	ponad 125	ponad 70	ponad 25	ponad 12	ponad 35	ponad 15	ponad 10	ponad 3
Przedsiębiorstwa wymienione w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy:										
10%	o 140	o 70	o 25	o 10	o 2	o 1	o 5	o 2	o 1	—
20%	o 280	o 140	o 50	o 20	o 4	o 2	o 10	o 3	o 2	—
30%	o 420	o 210	o 75	o 30	o 6	o 3	o 15	o 4	o 3	o 1
40%	o 560	o 280	o 100	o 40	o 8	o 4	o 20	o 5	o 4	—
50%	o 700	o 350	o 125	o 50	o 10	o 5	o 25	o 7	o 5	—
60%	o 840	o 420	o 150	o 60	o 12	o 6	o 30	o 9	o 6	—
70%	o 980	o 490	o 175	o 70	o 16	o 8	o 35	o 11	o 7	o 2
80%	o1120	o 560	o 200	o 85	o 20	o 10	o 40	o 13	o 8	—
90%	o1250	o 625	o 250	o 100	o 25	o 12	o 50	o 15	o 10	—
100%	ponad 1250	ponad 625	ponad 250	ponad 100	ponad 25	ponad 12	ponad 50	ponad 15	ponad 10	ponad 3

Bonifikaty dla przedsiębiorstw kategorji pierwszej świadectw przemysłowych przyznawane będą indywidualnie na podania składane do Ministerstwa Skarbu.

Zwolnienie od obowiązku dopłaty do ceny świadectwa przemysłowego wyższej kategorji przysługuje przedsiębiorstwom, powiększającym ilość zatrudnionych robotników zurzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań).

Bonifikata z ceny świadectwa przemysłowego dla przedsiębiorstw kat. II — VIII świadectw przemysłowych udzielana będzie przez terytorjalnie właściwy urząd skarbowy na indywidualne podania płatników. wnoszone do dnia 31 grudnia 1936 r., poparte zaświadczeniem miejscowego inspektora pracy, stwierdzającem najwyższą ilość zatrudnionych robotników w roku 1936 (do dnia 30 czerwca) oraz ilość faktycznie zatrudnionych robotników w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 15 grudnia 1936 r. według poszczególnych miesięcy.

O ile przedsiębiorstwo w okresie do dnia 30 czerwca 1936 r. nie zatrudniało najwyższej normy robotników, przewidzianej w okólnikach z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634/4/35 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101/4/36, a w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 15 grudnia 1936 r. powiększyło stan zatrudnienia ponad tę normę, wówczas za podstawę obliczenia bonifikaty przyjmuje się stan zatrudnienia po dniu 1 lipca 1936 r. oraz najwyższą normę zatrudnienia, przewidzianą w okólnikach z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634/4/35 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101/4/36.

Przykład:

Najwyższa ilość robotników zatrudnionych w okresie do dnia 30 czerwca 1936 r. w przedsiębiorstwie przemysłowem, wymienionem w cz. II lit. C. rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, wynosiła 200 robotników.

W okresie od 1 sierpnia 1936 r. do 15 grudnia 1936 r. przedsiębiorstwo zatrudniało 300 robotników. Bonifikata przysługuje w stosunku do 50 robotników (20% ceny świadectwa), ponieważ najwyższa norma zatrudnienia w myśl okólnika z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101/4/36 wynosiła dla przedsiębiorstwa przemysłowego kategorii IV świadectw przemysłowych — 250 robotników.

Bonifikata ceny świadectwa przemysłowego zaliczana będzie na poczet świadectwa przemysłowego na rok 1937 należnego od zakładu przemysłowego przedsiębiorstwa ubiegającego się o bonifikatę.

Podania o przyznanie bonifikat, wynikających z niniejszego zarządzenia zwalnia się na podstawie art. 123 i 213 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 14, poz. 134) od obowiązku uiszczania opłaty stemplowej, przewidzianej ustawą o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404).

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Switalski.*

547.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 czerwca 1936 r.

L. D. V. 7376/1/36

w sprawie wykonywania kary aresztu zastępczego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z postanowieniami art. 199 i 200 ordynacji podatkowej, dotyczącemi kary aresztu zastępczego, Ministerstwo Skarbu poleca, aby do czasu wydania przez Ministerstwo Skarbu szczegółowych zarządzeń w sprawie wykonywania kary aresztu zastępczego, urzędy skarbowe wstrzymały się z występowaniem do sądów grodzkich z wnioskami o wykonanie tej kary.

Zaległe orzeczenia karne należy wydać niezwłocznie i doręczyć zainteresowanym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

548.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 maja 1936 r.

L. D. VI. 2776 4/36

w sprawie kształtu cech legalizacyjnych na narzędziach mierniczych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych i Rejonów Kontroli Skarbowej.

W przedsiębiorstwach przemysłowych używane są do czynności kontrolnych narzędzia miernicze i przyrządy kontrolne z różnemi znakami legalizacyjnemi. Urzędnicy Kontroli Skarbowej niejednokrotnie nie orjentują się czy znaki te są ważne i czy dane narzędzie może być dopuszczone do użytku.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu podaje niżej ogłoszone w przepisach Głównego Urzędu Miar (P. O. M. P. 3,088/2 §§ 1—9 i 16 z 1933 r.) kształty cech nakładanych na narzędzia miernicze przez urzędy miar.

1) Zwyczajna cecha miejscowego urzędu miar przedstawia tarczę z literami R. P. w środku, numerem okręgu z lewej i numerem urzędu z prawej strony tarczy (rys. 1).

Rys. 1.

2) Cechy okręgowych urzędów miar posiadają zamiast numeru po prawej gwiazdkę (rys. 2), a cecha Głównego Urzędu Miar gwiazdki po obu stronach (rys. 3).

Rys. 2.

Rys. 3.

3) Cecha dla narzędzi dokładniejszych różni się od cechy zwyczajnej tem, że pod literami R. P. znajdują się gwiazdka 5-cio ramienna (rys. 4).

Rys. 4.

4) Herb państwa, dołączany w niektórych wypadkach do cechy, przedstawiony jest na rys. 5.

Rys. 5.

5) Cecha roczna przedstawia liczbę, utworzoną z dwóch ostatnich cyfr roku, pomieszczoną w środku ramki (rys. 6).

Rys. 6.

6) Cecha miesięczna przedstawia liczbę miesiąca, pomieszczoną w ramce (rys. 7).

Rys. 7.

7) Cechy wytrawione na szkle otoczone są owalem (rys. 8).

Rys. 8.

8) Dla kasowania cechy służy znak wyobrażony na rys. 9.

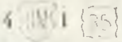
Rys. 9.

9) Aż do odwołania jako cecha urzędu służy narówni z cechą opisaną w ust. 1, 2, 3 i 8 cecha składająca się z tarczy z literami U M w środku, numerem okręgu z lewej i numerem urzędu z prawej strony tarczy (rys. 10).

Rys. 10.

Za narzędzie miernicze zalegalizowane uważa się takie narzędzie, które nosi cechę właściwego urzędu miar obok niewygasłej cechy rocznej np.

Końcowo wyjaśnia się, że u narzędzi mierniczych wykonanych całkowicie ze szkła, cecha jest ważną dopóki narzędzie miernicze nie zostanie uszkodzone.

Cecha legalizacyjna wag jest ważna trzy lata łącznie z rokiem legalizacji np. cecha roczna u wagi jest 33, to ważność cechy rozciąga się na lata 1934 i 1935. W dniu 1 stycznia 1936 r. cecha traci swą ważność, wobec czego należy taką wagę wycofać z użycia (Dz. Urz. G. U. M. z dn. 12.VII. 1932 r. poz. 32/43).

Okres ważności cechy pojemników dokładniejszych również trwa trzy lata łącznie z rokiem legalizacji (P. O. M. poz. 2, 43 § 9 z 1924 r.).

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

549.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 czerwca 1936 r.

L. D. IV. 15116/3/36

w sprawie wykonywania przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie, wszystkich Urzędów Celnych podległych tym Dyrekcjom, do Izby Skarbowej w Grudziądzu oraz do Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 14212/3/36 z dnia 17 czerwca 1936 r. w sprawie wykonywania przepisów o obrocie pieniężnym z zagranicą (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 16, poz. 522), Ministerstwo Skarbu udziela dalszych wyjaśnień:

1) Jeżeli w adnotacjach umieszczonych w dokumentach podróży (jak np. w paszportach) przez banki dewizowe przy sprzedaży obcych walut, względnie w pokwitowaniach banków dewizowych, stwierdzających sprzedaż walut, są wskazane kursy, po jakich waluty obce zostały sprzedane, to waluty te należy przeliczać na złote polskie według kursów, wskazanych w adnotacjach lub pokwitowaniach. Jeżeli w adnotacji banku dewizowego, lub w pokwitowaniu niema wskazanego kursu,

waluty obce należy przeliczać na złote polskie po kursie urzędowym.

2) Zachodzą wypadki, że podróżni, zwłaszcza zagraniczni turyści, nie wiedząc o istniejących w Polsce ograniczeniach dewizowych, nie zgłaszają w przywozie środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych, celem uzyskania zaświadczenia i przy wyjeździe napotykają z tego powodu na trudności. Celem zapobieżenia na przyszłość tego rodzaju wypadkom, należy przy przyjeździe zwracać uwagę podróżnym na możność otrzymania zaświadczenia o przywozie pieniędzy i walorów, które uprawnia do powrotnego wywozu, bez osobnego pozwolenia przywiezionych środków płatniczych i książeczek oszczędnościowych. Wspomniane zaświadczenia należy wypełniać dokładnie według rubryk.

3) Wykazy bankowe t. zw. „Bankbooks" przywożone przez obywateli angielskich i amerykańskich, nie są ani książeczkami oszczędnościowemi, ani książeczkami czekowemi, ani też papierami wartościowemi i z tego względu nie podlegają ograniczeniom.

4) Funkcjonarjusze polskich urzędów zagranicznych mogą przywozić z zagranicy bez osobnych pozwoleń obligacje pożyczek: „Pożyczka Narodowa" i „3% Pożyczka Inwestycyjna", jeżeli okażą poświadczenie urzędu zagranicznego, że obligacje te były przez nich subskrybowane i są ich własnością.

5) Blankiety czeków, książeczki czekowe choćby nie były nawet podpisane, są zabronione do wywozu bez osobnego pozwolenia.

6) Wywóz i wysyłanie trat, wystawionych przez osobę zamieszkałą w kraju na osobę zamieszkałą zagranicą i przez tę ostatnią jeszcze nie akceptowanych, nie wymaga pozwolenia. Pod tego rodzaju tratą wolną do wywozu należy rozumieć weksel, wystawiony przez osobę zamieszkałą w kraju, w którym osobą, obowiązaną do zapłaty (trasatem), jest osoba zamieszkała zagranicą, przyczem weksel taki nie jest jeszcze przez trasata podpisany (akceptowany). Jeżeli weksel tego rodzaju jest już akceptowany, to zn. podpisany przez osobę, która stosownie do treści weksla, jest obowiązana do zapłaty, wówczas wymagane jest pozwolenie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

550.

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ.

OKÓLNIK

z dnia 17 czerwca 1936 r.

w sprawie zmiany brzmienia okólnika Nr. 14.

Okólnik Nr. 14 z dnia 30.V. 1933 r. uzupełniony uchwałą Komisji Dewizowej z dnia 16 czerwca 1936 r. otrzymuje następujące brzmienie:

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości i zastosowania następujące zarządzenia, w myśl których mogą być składane przez importerów wnioski o przydział zagranicznych środków płatniczych na uregulowanie należności za sprowadzone do Polski towary.

I.

Wnioski o przekazy na zagranicę za towary sprowadzone do Polski do dnia 27.V. 1936 r.

Do wniosku o zezwolenie na przekazanie zagranicę należności za towary sprowadzone do Polski do dnia **27.V. 1936 r. włącznie**, importer winien dołączyć — oprócz dokumentów wymienionych w Okólniku Komisji Dewizowej Nr. 3 z dnia 27.IV. 1936 r. — **także kwit celny.** Przedstawienie w tych wypadkach pozwolenia przywozu nie jest konieczne.

Dzień sprowadzenia towarów do Polski ustala się na podstawie daty kwitu celnego (data uiszczenia należności celnej).

II.

Wnioski o przekazy na zagranicę za towary sprowadzone do Polski po dniu 27.V. 1936 r.

1) Do wniosków składanych o zezwolenie na przekazanie zagranicę należności z tytułu sprowadzanych towarów do Polski **po dniu 27.V. 1936 r.** (który to dzień ustala się na podstawie daty kwitu celnego), winien importer dołączyć wraz z innemi dokumentami specjalną **kopję pozwolenia przywozu**, wydaną przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu z nadrukiem „Kopja pozwolenia przywozu dla banku dewizowego". Przy przesyłaniu wniosku do Komisji Dewizowej (patrz ust. III) należy kopję tę dołączyć do wniosku, inne natomiast dokumenty, jak faktury, kwity celne i t. p. zatrzymuje u siebie bank dewizowy, przesyłający wniosek.

Komisja Dewizowa, po rozpatrzeniu wniosku i umieszczeniu na nim swej decyzji, zwróci go wraz z pozwoleniem przywozu bankowi dewizowemu.

W razie pozytywnej decyzji zatrzymuje bank dewizowy u siebie pozwolenie przywozu, jeżeli zostało ono całkowicie wykorzystane; jeżeli zaś zostało wykorzystane tylko częściowo, zwraca je importerowi, po zaznaczeniu na niem ilości przywiezionych towarów i przydzielonej na ten cel dewizy.

Bank dewizowy może dokonać przekazania przydzielonych dewiz na pokrycie całości lub części należności dopiero po przedstawieniu przez wnioskodawcę kwitu celnego; od zasady tej może odstąpić w wypadku:

a) gdy importer, składający wniosek o przydział dewiz, nie może — poza fakturą — przedstawić bankowi dewizowemu kwitu celnego, ponieważ sprowadzony towar nadszedł do kraju nie pod jego adresem, lecz pod adresem spedytora, wraz z innemi towarami, w przesyłkach

zbiorowych lub na skład konsygnacyjny; wówczas, zamiast kwitu celnego, winien spedytor przesłać bankowi dewizowemu odpowiednie zaświadczenie oraz przedłożyć równocześnie oryginały dokumentów nadesłanych zbiorowych przesyłek. Bank dewizowy umieści na dokumentach tych adnotację, stwierdzającą na jaką kwotę i na rzecz kogo przyjął zaświadczenie, wystawione na podstawie tych dokumentów przez spedytora.

b) gdy zagraniczny eksporter przesyła bankom dewizowym dokumenty towarowe do inkasa a importer krajowy, składający wniosek o zezwolenie przekazania zagranicę kwoty na podstawie zainkasowanych dokumentów, załączy do wniosku zobowiązanie dostarczenia kwitu celnego w ciągu 14 dni od daty uskutecznienia przekazu; w razie niedostarczenia kwitu celnego w terminie określonym w zobowiązaniu, do 7 dni po jego upływie winny banki dewizowe zawiadomić o tem Komisję Dewizową.

2) W wypadkach, gdy importer posiada **jedno pozwolenie przywozu na większą ilość towaru** i zamierza zużytkować je przy złożeniu szeregu wniosków o przydział dewiz na kolejne, częściowe uregulowanie należności za sprowadzony towar, banki dewizowe — na żądanie wnioskodawcy przy składaniu wniosku — mogą zwrócić mu urzędową kopję pozwolenia przywozu, po uprzedniem uwierzytelnieniu przez bank dewizowy jej odpisu oraz odnotowaniu na urzędowej kopji numeru, daty wniosku i sumy przekazu.

Uwierzytelniony odpis pozwolenia przywozu należy dołączyć do wniosku, przesyłanego do Komisji Dewizowej, w miejsce urzędowej kopji pozwolenia przywozu.

Po uzyskaniu decyzji Komisji Dewizowej wnioskodawca winien powtórnie przedłożyć urzędową kopję pozwolenia przywozu bankowi dewizowemu, za pośrednictwem którego został złożony wniosek, celem poczynienia na niej wymaganych adnotacyj, dotyczących ilości sprowadzonych towarów i przydzielonych na ten cel dewiz.

Przepis powyższy odnosi się tylko do pozwoleń przywozu, wydanych **przed dniem 1.VII. 1936 r.**, gdyż po tym terminie pozwolenia przywozu będą wydawane w takiej liczbie odcinków, jakiej żąda wnioskodawca.

3) W tych wypadkach, gdy towary zostały sprowadzone do Polski na podstawie **starych** pozwoleń przywozu, zachowujących jeszcze ważność po 27.V.1936 r., a oclone zostały po tym terminie, importer winien dołączyć do wniosku o przydział dewiz — wraz z innemi dokumentami — uwierzytelnioną przez bank dewizowy lub przez Urząd Celny kopję starego pozwolenia przywozu.

4) Wcześniejsze przekazanie zagranicę części lub całości należności przed przedstawieniem przez eksportera kwitu celnego może nastąpić tylko w tych wyjątkowych wypadkach, kiedy — według dotychczasowych zwyczajów, obowiązujących w danej branży — tranzakcja może byc zawarta dopiero po uprzedniem przekazaniu zaliczki. Wypadki te powinny być należycie uzasadnione a wniosek o przekazanie zaliczki, przewyższającej kwotę zł 1.000, winien być przesłany do decyzji Komisji Dewizowej (stos. do Okólnika Nr. 5 z dnia 1.V. 1936 r.).

W razie uzyskania zezwolenia na przekazanie należności zagranicę przed przedstawieniem kwitu celnego, importer jest obowiązany złożyć bankowi dewizowemu zobowiązanie dostarczenia kwitu celnego:

a) w ciągu 6 tygodni od daty uskutecznienia przekazu, jeżeli towar sprowadzany jest z krajów europejskich,

b) w ciągu 3 miesięcy od daty uskutecznienia przekazu, jeżeli towar sprowadzany jest z krajów pozaeuropejskich.

Banki dewizowe obowiązane są zawiadamiać — najpóźniej w ciągu 7 dni po upływie powyższych terminów — Komisję Dewizową o niedotrzymaniu przez importera zobowiązania dostarczenia kwitu celnego w terminie.

5) Importer, sprowadzający skóry z krajów pozaeuropejskich, winien złożyć w banku dewizowym — w celu uzyskania promesy dewizowej (form. E) na otwarcie kredytu rembursowego lub akredytywy na rzecz dostawcy zagranicznego — **wezwanie do opłat manipulacyjnych,** wysłane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, oraz zobowiązanie, iż najpóźniej po upływie dwuch miesięcy przedstawi właściwą kopję pozwolenia przywozu. O niezłożeniu przez importera w powyższym terminie kopji pozwolenia przywozu, obowiązane są banki dewizowe zawiadamiać Komisję Dewizową najpóźniej w ciągu 7 dni.

6) Pozwolenia przywozu nie są wymagane w następujących wypadkach:

a) gdy sprowadzone towary zwolnione są od cła na podstawie art. 22 rozp. Prezydenta R. P. z 27.X. 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610); w tym przypadku zamiast pozwolenia przywozu, do wniosku o zezwolenie na przekazanie należności zagranicę należy dołączyć kopję zaświadczenia Ministerstwa Skarbu, Dyrekcji Ceł lub Urzędu Celnego, jako dowód zwolnienia od należności celnej,

b) gdy do sprowadzanych towarów mają zastosowanie ulgi celne lub zwolnienie od cła, przewidziane w rozporządzeniach, wydanych na podstawie art. 23 ust. I-a prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), uzależnione—w myśl tych rozporządzeń—od pozwoleń Ministra Skarbu; w tym przypadku do wniosku o zezwolenie na przekazanie należności zagranicę należy dołączyć kopję zaświadczenia Ministra Skarbu, Dyrekcji Ceł lub Urzędu Celnego, stwierdzającą przyznanie ulgi celnej lub całkowite zwolnienie od cła,

c) gdy sprowadzane są towary w obrocie uszlachetniającym czynnym lub biernym; do wniosku o zezwolenie na przekazanie należno-

ści zagranicę należy — w tym przypadku — dołączyć pismo Ministerstwa Skarbu, zezwalające na obrót uszlachetniający.

d) gdy sprowadzane towary nie podlegają zakazowi przywozu ze względu na przysługującą im zniżkę celną, przyznawaną przez urzędy celne na zasadzie złożonych wzorów tych towarów (dotyczy to specjalnie maszyn na zasadzie okólnika Ministra Skarbu D. IV. 11914/3/36 z dnia 12 maja 1936 r., Dz. U. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 429) importer, składający podanie na przekazanie zagranicę należności za wymienione towary, powinien dołączyć kopję odnośnego zaświadczenia urzędu celnego oraz złożyć zobowiązanie dostarczenia kwitu celnego w ciągu 6 tygodni.

III.

Wnioski o przydział dewiz na pokrycie — z tytułu importu towarów — zobowiązań, przewyższających kwotę zł 5.000 oraz wnioski o przekazanie za towary zaliczek, przekraczających kwotę zł 1.000, należy przesyłać do decyzji Komisji Dewizowej.

Banki dewizowe (Oddziały Banku Polskiego) będą załatwiały **we własnym zakresie** wszystkie wnioski, składane przez importerów po uzasadnieniu ich dokumentami, przewidzianemi w ust. I i II, tylko wtedy, gdy całkowite zobowiązanie wobec zagranicznego dostawcy z tytułu sprowadzenia danej partji towaru nie przekracza kwoty zł 5.000 oraz, gdy ilość towaru, wymieniona w odnośnym kwicie celnym, również nie przekracza równowartości zł 5.000.

Banki dewizowe winny czuwać nad tem, by przekazy do zł 5.000, mające służyć na spłatę drobnych tranzakcyj, nie służyły na częściowe (ratalne) pokrywanie większych zobowiązań i w tych wypadkach, kiedy nasuwają się im wątpliwości, winny wnioski wraz z swoją opinją przesyłać Komisji Dewizowej do rozpatrzenia.

IV.

Ogólne uwagi do nadsyłanych wniosków.

1) W celu ułatwienia rozpatrywania wniosków a w związku z tem przyspieszenia ich załatwiania, Komisja Dewizowa podkreśla konieczność dokładnego i czytelnego wypełniania wszystkich formularzy. W szczególności winny być ściśle podane następujące składniki:

a) rodzaj towaru (np. szmaty bawełniane, szmaty wełniane),
b) kraj pochodzenia towaru,
c) waga towaru określona w kg niezależnie do wagi zwyczajowej,
d) dokładna data faktury i ogólna suma,
e) numer kwitu celnego i jego data (data nie od wagi zwyczajowej,
f) szczegóły, dotyczące należności, posiadanych przez zleceniodawcę zagranicą,
g) czytelny podpis oraz adres zleceniodawcy,
h) rodzaj tranzakcji, która stanowi podstawę do przydziału dewiz w przyszłości (tylko we wniosku E),
i) wysokość kwot, płatnych w poszczególnych terminach, o ile zapłata nie ma nastąpić jednorazowo.

Każdy załącznik do wniosku winien być opatrzony w lewym górnym rogu pieczęcią firmową oraz numerem kolejnym banku dewizowego, przesyłającego wniosek.

2) Zwraca się uwagę, że w razie przydzielenia przez Komisję Dewizową promesy dewizowej na podstawie wniosku, złożonego na formularzu A, powtórne składanie nowego wniosku w tej sprawie na formularzu E jest niepotrzebne.

3) W wyjątkowych i należycie umotywowanych wypadkach (nowe okoliczności, uzasadniające przekaz) może klient zwrócić się ponownie do Komisji Dewizowej w sprawie wniosku, który poprzednio Komisja Dewizowa załatwiła odmownie lub co do którego odroczyła swą decyzję. Ponowny wniosek winien być wniesiony na nowym przepisanym formularzu za pośrednictwem banku dewizowego. Bank dewizowy, przedkładający taki wniosek, winien zaznaczyć w nim treść poprzedniej decyzji Komisji Dewizowej.

Wnioski przesyłane do Komisji Dewizowej w formie listów, nie będą przez Komisję Dewizową rozpatrywane.

4) Rozbieżność między krajem pochodzenia towaru, wymienionym na pozwoleniu przywozu, a krajem przeznaczenia przekazu dewiz, podanym na wniosku nie jest istotna. Wniosek o przydział dewiz winien być tylko zgodny z pozwoleniem przywozu co do rodzaju towaru, t. j. ilość i wartość towaru podana we wniosku, nie powinna być wyższa, niż na pozwoleniu przywozu. W wypadkach, nasuwających bankom dewizowym pewne wątpliwości, należy na odwrotnej stronie wniosku, przesyłanego do Komisji Dewizowej, umotywować przyczynę zachodzącej niezgodności.

5) Pozwolenia przywozu są imienne i nie mogą być odstąpione (cedowane) innej osobie. Wniosek o przydział dewiz winien opiewać na nazwisko tego importera, który jest wymieniony w pozwoleniu przywozu. O wypadkach załączenia do wniosku cedowanego pozwolenia przywozu należy zawiadamiać Komisję Dewizową.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr. 18

z dnia 18 czerwca 1936 r.

w sprawie „kredytów pocztowych“ i „akredytyw“.

1) Banki dewizowe mogą korzystać z t. zw. „kredytów pocztowych“ u swych korespondentów zagranicznych bez potrzeby zgłaszania tego

w Banku Polskim; Komisja Dewizowa zezwala na spłatę powstającego z tego tytułu zadłużenia banków dewizowych u ich zagranicznych korespondentów.

2) Banki Dewizowe mogą otwierać zagranicą akredytywy i wydawać listy kredytowe na zagranicę (letters of credit) na tych samych warunkach, na jakich mogłyby w konkretnym wypadku uskutecznić przekazy zagranicę; jeśli akredytywa jest przeznaczona na pokrycie należności za towar, który ma być importowany do Polski, wówczas otwarcie jej może nastąpić na podstawie złożonego przez importera polskiego wniosku, do którego należy dołączyć kopję zezwolenia przywozu oraz zobowiązanie importera polskiego do przedłożenia kwitu celnego najdalej w terminie 6 tygodni, wzgl. 3 miesięcy, o ile sprowadza się towar z krajów zamorskich,—wzgl. zaświadczenie, stwierdzające zwolnienie od należności celnej lub przyznanie ulgi celnej, lub też pismo Ministerstwa Skarbu, zezwalające na obrót uszlachetniający.

3) Komisja Dewizowa zezwala bankom dewizowym na otwieranie, potwierdzanie i wypłatę akredytyw tak odwołalnych, jak i nieodwołalnych, z polecenia cudzoziemców bez ograniczenia we wszystkich wypadkach, w których równowartość akredytywy zostaje lub zostanie postawiona zagranicą do dyspozycji banków dewizowych.

4) Komisja Dewizowa zezwala na otwieranie towarowych akredytyw, odwołalnych i nieodwołalnych, opiewających na złote polskie, oraz potwierdzenie i wypłatę takich akredytyw z polecenia pierwszorzędnych banków i firm zagranicznych, bez otrzymania przez banki pokrycia zgóry.

Przesłane bankom dewizowym z zagranicy — w związku z otwarciem akredytywy — środki płatnicze, mogą banki dewizowe zwracać w takiej walucie, w jakiej je otrzymały, do wysokości niewykorzystanej części akredytywy.

Komisja Dewizowa.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie zmiany godzin urzędowania w urzędach celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zmianę godzin urzędowania, ustalonych w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr. 278, poz. 385) w następujących urzędach celnych:

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie: **Urząd Celny w Stołpcach wraz z oddziałem Stołpce poczta** od godz. 8 do 14 z tem, że dyżury przez całą dobę utrzymuje się nadal;

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach: **Urząd Celny w Suminie** przedłuża się do końca października 1936 r. dla odprawy celnej, przywozowej świeżych owoców i jarzyn przywożonych na podstawie art. 218 Konwencji Genewskiej, godziny urzędowania do godziny 19-tej.

Komunikat

w sprawie zmiany dni i godzin urzędowania dla Posterunku Celnego w Sulmierzycach.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zmianę dni i godzin urzędowania, ustalonych w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr. 278, poz. 385) dla Posterunku Celnego w Sulmierzycach w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu.

Posterunek ten czynny będzie trzy dni w tygodniu, t. j. w soboty, niedziele i poniedziałki, w porze letniej od godz. 6 — 20, w porze zimowej od godz. 7 — 18.

Komunikat

w sprawie godzin urzędowania na niektórych posterunkach celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zmianę godzin urzędowych na następujących posterunkach celnych:

Nazwa posterunku celnego	Godziny urzędowe w porze letniej	Godziny urzędowe w porze zimowej
Bonowo	w dni powszednie oraz w niedziele i święta	
	8—10	9—11
	16—18	14—16
Drawsko	I. w niedziele i czwartki	
	8—12	8—12
	14—17	14—17
	II. dla ruchu gospodarczego	
	a) w dni powszednie	
	4—20	7—18
	b) w niedziele i święta	
	6—19	7—18
Henrykowo	I. dla ruchu osobowego	
	a) w poniedziałki i środy	
	7—12	—
	b) w soboty	
	7—12	—
	14—17	—
	II. dla odprawy wywozowej drzewa	
	w środy	
	9—12	—
	14—18	—
	oraz w razie potrzeby w godzinach wyznaczonych dla ruchu osobowego	
	UWAGA: Godziny urzędowania na porę zimową będą ustalone w swoim czasie.	
Jamno	w poniedziałki i soboty	
	8—13	8—13
	15—18	15—18
Masłowo	w dni powszednie oraz w niedziele i święta	
	8—11	8—11
	14—17	14—17
Witkowo	a) w poniedziałki, środy i soboty	
	8—10	8—10
	15—17	15—17
	b) w niedziele i święta	
	8—12	8—12
	13—15	13—15
Zbarzewo	a) w dni powszednie	
	8— 9	8— 9
	15—16.30	15—16
	b) w niedziele i święta	
	8— 9.30	8— 9
	15—16.30	15—16

W związku z powyższem ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 kwietnia 1936 r. (Monitor Polski z dnia 5 maja 1936 r. Nr. 105, poz. 192).

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 141

dnia 30 czerwca 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,48	89,05
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,29	$5{,}25\frac{1}{2}$
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,27	$5{,}23\frac{1}{2}$
Floreny holenderskie	100 Fl.	360,32	358,60
Franki francuskie	100 Fr.	35,08	34,92
Franki szwajcarskie	100 Fr.	173,24	172,40
Funty angielskie	1 Ł.	26,59	26,43
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho - słow.	100 K.	19,90	19,50
Korony duńskie	100 K.	118,74	117,90
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	133,63	132,65
Korony szwedzkie	100 K.	137,13	136,15
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	35,00	33,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,72	11,60
Marki niemieckie	100 Mk.	137,00	132,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	63,00	61,50
Szylingi austrjackie	100 Szyl.	99,00	98,00

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	359,60	360,32	358,88
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,98	212,92
Bruksela	100 Blg.	89,30	89,48	89,12
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,72	11,66
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	118,45	118,74	118,16
Londyn	1 Ł.	26,52	26,59	26,45
Madryt	100 Pes.	—	72,70	72,40
Medjolan	100 Lir.	—	42,10	41,80
Montreal	1 Dol.	—	$5{,}26\frac{3}{4}$	$5{,}24\frac{1}{4}$
Nowy Jork	1 Dol.	$5{,}27\frac{1}{2}$	$5{,}28\frac{3}{4}$	$5{,}26\frac{1}{4}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5{,}27\frac{3}{4}$	5,29	$5{,}26\frac{1}{2}$
Oslo	100 K.	133,30	133,63	132,97
Paryż	100 Fr.	35,01	35.08	34,94
Praga	100 K.	21,95	21,99	21,91
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofja	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	136,80	137,13	136,47
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	172,90	173,24	172,56
c) MONETY.				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	145,00	140,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 Zł.